

عنوان مقاله:

بررسی حدنمایی حروف اضافه در زبان فارسی از منظر زبان شناسی شناختی

محل انتشار:

مجله زبان فارسی و گویش های ایرانی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

کتابیون کوچکی زاد - کارشناس ارشد گروه زبان انگلیسی و زبان شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

هنگامه واعظی - استادیار گروه زبان انگلیسی و زبان شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر به بررسی حدنمایی انواع حروف اضافه در زبان فارسی و فضاهای متفاوت حرکتی آنها برپایه رویکرد شناختی چکندوف (۱۹۸۳) و زوآرت (۲۰۰۵) می‌پردازد. حروف اضافه مسیری فارسی به سه دسته اصلی تقسیم می‌شوند: مسیرهای محدود که در آنها نقطه‌ای مشخص برای مبدا و مقصد تعیین می‌شود. از این رو آنها، مسیرمبداها (مانند از، از بالای، از بیرون و ...) و مسیرمقصدها (به، تا و ...) نامیده می‌شوند؛ مسیرهای جهت‌ی (به‌سوی یا به‌طرف و ...) که جهت کلی حرکت را می‌رسانند؛ خط سیری (از بالای در عبارت از بالای چیزی گذشتن و یا از روی چیزی رد شدن) که فقط به نقطه-ای در طول حرکت از نظر زمانی اشاره می‌کنند. بررسی فضای حرکتی هر یک از آنها نشان می‌دهد که حروف اضافه فارسی سه حالت محدود، نامحدود و مشترک میان آن دو (هم محدود و هم نامحدود) را در بر می‌گیرد. اما نکته اینجاست که حروف اضافه را نمی‌توان به‌تنهایی و فارغ از جمله به صورت محدود و نامحدود دسته‌بندی نمود؛ بلکه به کاربرد آن در جمله و نوع فعل نیز بستگی دارد. به‌طور کلی می‌توان نتیجه‌گرفت که در مقایسه با زبان‌های دیگر مانند انگلیسی، خط مرز قاطعی میان محدودیت و نامحدودیت حروف اضافه بدون کاربرد آن در جمله وجود ندارد.

کلمات کلیدی:

حرف اضافه، مکان، مسیر، محدود، نامحدود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1990083>

